

[Ib Christensen.]

havde før 2. oktober 1972, at Storbritanniens medlemskab skulle være en af de danske forudsætninger, ikke gælder mere. Dermed har hr. K. B. Andersen i realiteten underkendt sin partifælle hr. Ivar Nørgaard, der jo altså havde taget til orde for en folkeafstemning i givet fald. End ikke dette ville hr. K. B. Andersen stå inde for på socialdemokratiets vegne, men det afklarer jo da en del.

Endelig er der spørgsmålet om den europæiske union, og som ordlyden er i dagsordensforslaget, er det jo stensikkert, at hvis man stemmer for formuleringen under afsnit 2, accepterer man ikke alene det praktiske udenrigspolitiske samarbejde med disse konsultationer, hvornår de skal være, og hvordan de skal foregå, men man accepterer selvfølgelig også forudsætninger og målsætninger med dem. Og dér nævnte jeg i mit første indlæg to steder, hvor man direkte taler om europæisk enhed og europæisk union, og man kan nævne Luxembourg-rapporten med, at Europa skal tale med én stemme, og endelig skal jeg, for at alle gode gange kan være tre, citere endnu en ting fra dette dokument, altså Københavnsrapporten, hvor der står på side 6:

„Denne regel blev vedtaget for at tage højde for den sammenhæng, som nødvendigvis består mellem tilhørsforhold til De europæiske Fællesskaber og deltagelse i det arbejde, der skal muliggøre fremskridt henimod politisk enhed.“

Så kan man ikke komme og sige, at det udenrigspolitiske samarbejde ikke omfattes af denne europæiske enhed, den europæiske union, som skal etableres senest i 1980, for den europæiske union har jo ingen mening, hvis ikke det udenrigspolitiske samarbejde skal være omfattet deraf.

Nu vel, det kan jo være, jeg har misforstået hr. K. B. Andersen, jeg vil da slet ikke udelukke det på noget punkt, men for at der skal være klarhed, og da jeg forstår, at hr. K. B. Andersen på ingen måde går ind for et overstatsligt udenrigspolitisk fællesskab — sådan må jeg forstå hr. K. B. Andersens udtalelser — skal jeg tillade mig at stille et *ændringsforslag* til dagsordensforslagets afsnit 2. Jeg foreslår, at afsnit 2 i den nuværende udformning udgår og kommer til at lyde således:

„at Danmark som selvstændig stat fortsat vil deltage i samarbejde med alle europæiske lande om fælles anliggender.“

Dermed turde der være klarhed over, at man ikke tænker på nogle overstatslige bindinger, at man ikke tænker på nogen ensrettet udenrigspolitik, men at man tænker på et frit og åbent udenrigspolitisk samarbejde med alle europæiske lande og under bevarelse af Danmarks suverænitet. Jeg håber derfor, at dette ændringsforslag kan samle tilslutning.

Jeg kan i øvrigt om de andre punkter i hr. K. B. Andersens dagsordensforslag sige, at dem har vi for så vidt ikke noget at indvende imod. Vi tager umådelig afslappet på det; det meste af det er rene selvfølgeligheder, så vi har ikke noget at indvende imod dette forslag, såfremt dette beskedne ændringsforslag bliver tilgodeset.

Førmanden:

Der er nu stillet følgende ændringsforslag til forslaget om motiveret dagsorden: (se ovenfor). Også dette ændringsforslag indgår nu i forhandlingen.

Auken (S):

Jeg skal på vegne af enkelte medlemmer af den socialdemokratiske gruppe kort omtale de foreliggende forslag.

Det af hr. K. B. Andersen stillede dagsordensforslag er vi enige i indholdet af bortset fra det andet afsnit, der lyder sådan: „at Danmark fortsat vil deltage i udbygningen af det udenrigspolitiske samarbejde mellem EF-landene inden for Københavnsrapportens rammer som forudsætning for et praktisk samarbejde mellem de ni“.

Af denne formulering fremgår det — måske utilsigtet — at man fra dansk side ikke alene ønsker en udbygning af det politiske samarbejde mellem EF-landene inden for Københavns-rapportens rammer, men at man også gør det udvidede politiske samarbejde til en forudsætning for et praktisk samarbejde mellem de ni. Vi er principielt skeptiske over for det politiske samarbejde mellem de ni EF-lande, men vi er naturligvis klart imod at gøre en udvidelse af det udenrigspolitiske samarbejde til en forudsætning for udviklingen af det praktiske samarbejde. Vi mener tværtimod, at den aktuelle krise i EF-samarbejdet og det regeringsskifte, der